

Santander i fora d'Espanya, a França, a Perpinyà, a Font Romeu (per cert, cal esmentar que a França hi ha molta afició per les carreres fortes i aquesta n'és un exemple on amb 37 km., es pugén més de 3.000 m.) al costat d'Avinyó també se'n fa una de 100 km., també prop de Bascunya, i a part de França també he estat a Suïssa, la marató de Ginebra i a Alemanya en la marató de Munich, a Bèlgica..

Fins ara però mai havia sortit d'Europa fins ara, que aniré a E.E.U.U.

I les despeses?

Bé, en el cas d'E.E.U.U. s'ha organitzat un viatge en grup i ens surt més econòmic, però en els casos d'Europa no em surt car perquè dormir ho fas en pabellons esportius, cadascú amb el seu sac i el menjar me l'emporto preparat, o sigui que només gasto el gas-oil del cotxe.

Es pot dir que despeses d'altre tipus no en tinc i el meu hobby és aquest, ni bec, ni fumo, ni surto de gresca.

Quan surts a aquestes curses ho fas en plan afició i no en plan turisme i això et garantitza no gastar gens.

Poques vegades anem al cinema, ni mai als restaurants o a les festes, cap, absolutament cap vici, excepte el nostre hobby que és córrer i viatjar per les diferents curses.

El menjar també ens surt força econòmic perquè som vegetarians.

Al 100%?

Bé són làcteo vegetarians.

Entre els meus hobbys un és l'èsser naturista.

Com es feu naturista?

Fou a Barcelona i vaig estar vinculat a l'Associació de Naturistes de Barcelona i és un hobby bonic perquè ens agrada tot el que signifi-qui estar en harmonia amb la natura.

Vaig estar vinculat al moviment ecologista.

Per cert, la 1.ª manifestació amb bicicletes que es feu a Epanya, fou quan jo estava de responsable

del departament d'ecologia de l'Associació de Naturistes de Catalunya i fòrem nosaltres qui la organitzàrem a Barcelona per primera vegada.

Aquella fou en plan reivindicatiu: volíem més zones verdes, els carrils-bici (que es demanaven per primera vegada), que es frenés l'especulació del sòl que era terrible en aquella època i hi varen participar unes 15.000 persones essent un èxit rotund.

I què en pensa la teva dona d'això?

La meua dona i jo coincidim amb els meus gustos; sòm una família molt unida perquè ens uneixen moltes aficions i il·lusions idèntiques. Inclús la decisió de fer-nos vegetarians fou comú, sense cap tipus de pressió sinó voluntàriament.

Vàrem decidir provar-ho per 3 mesos i ens va agradar tant que vàrem continuar i ara ja fa més de 17 anys.

Concretament la nostra filla petita, la Rosita que té 17 anys, no ha probat mai la carn i ben sans que estem tots.

Jo havia llegit alguns llibres vegetarians, i casualmet vaig conèixer la cooperativa de vegetarians de Barcelona, vaig entra-hi en compte

i... bé; en aquella època va passar quelcom determinat.

Jo tenia una lluita molt forta amb telefònica pel tabac, perquè on jo treballava hi havia més de 100 persones i només el 15% no fumàvem.

Amb aquelles condicions no es podia treballar i jo vaig recollir signatures durant dos anys perquè ens possessin a part i no ens van fer cas.

Va arribar el moment que ho vaig plantejar seriosament al jefe de la secció que si allà no es posaven condicions, sortiria al balcó a treballar.

I així ho vaig fer; vaig emportar-me'n un anorak, un passamuntanyes (era febrer) i ben abrigat vaig sortir al balcó amb una taula per treballar.

- Què fa aquí, teatre?

- No, estic treballant.

- Entri a dins!

- No s'hi pot respirar.

Em van treure la taula i vaig continuar treballant a terra.

Al cap d'una estona van cridar un advocat, varen fer l'informe previ i l'endemà em van dir que tornés cap a casa suspès de feina i de sou.

D'aquí em vaig posar en con-

L'Emili Aguilar amb els seus tres fills